

Analfa visszatér

Bosnyák Viktória

A Tündérkönyvtárosok Szövetsége
ajánlásával

Bosnyák Viktória

ANALFA VISSZATÉR

Regény fiúknak és lányoknak

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

*Sárinak és Dórinak,
illetve
Dórinak és Sárinak*

ELSŐ FEJEZET

Avagy rejtélyes meghívás

– Meggyüttünk, meggyüttünk, kedves író!?

Álljunk csak meg egy pillanatra, mindjárt itt, az elején és ugorjunk vissza néhány napot!

Ki? Hová? Miért?

Június 13-án, pénteken, e-mailt kaptam a Magyar Írószövetség Ifjúsági Tagozatától. De hiszen nem is vagyok tag!

Egy meghívó volt.

A szigligeti alkotóházba. Az alkotóházba???! Hiszen oda íróhatalmasságok járnak! Én pedig nem is vagyok olyan nagy, csupán 172 centi. Na, mindegy. Csomagolás, aztán indulandusz-lódulandusz!

Vonattal Tapolcáig, ahol már várt a szigligeti alkotóház sofőrje, István.

Na, most jöhet még egyszer:

– Meggyüttünk, meggyüttünk, kedves író! – köszöntött szívélyesen, s mindjárt kivette a kezemből a bőrdöböt.

– Szép jó napot, Fuvaros úr! – mondtam, mivel a meghívóból tudtam a nevét.

– Nevezzen csak nyugodtan Trabisvánnak vagy Trabis-tinek! Az egész falu így ismer.

Mivel értetlenül bámultam, így folytatta:

– Az egész Balaton-felvidéken nekem van a leggyönyörűbben karbantartott Trabantom. Nevezzen csak nyugodtan tökkelütöttnek, de nincs az a Merci vagy BMW, amiért odaadnám. Meggyüttünk, meggyüttünk, kedves író! – kérdezte újra.

Talán megakadt a lemez? Hiszen már üdvözlöttük egymást. Ekkor láttam, hogy nem is rám néz, hanem egy másik nőre. De hiszen ez Edit, aki főleg csajoknak szeret írni!

– Szia Edit! Hát te? – csodálkoztam.

– Az alkotóházba megyek. És te?

Erre persze azt feleltem, hogy:

– Én is – majd bemutattam Editnek a sofőrünket. – Ó Fuváros úr, vagyis Trabisti.

– Trappista? – kérdezte Edit, de nem volt időm elismételni, mert emberünk újra elkurjantotta magát. Kitalálad, mit kurjongatott?

Nyertél. De ezúttal nem írónt, hanem író urat mondott. S ahogy odanéztem, Pétert láttam, aki első regényében megoldotta az ellopott zsiráf rejtélyét.

– Csak nem te is alkotni jöttél? – kérdeztem örömmel, amire Péter nemes egyszerűséggel annyit felelt:

– De.

Épphogy bemutattam neki Trabistit, amikor sofőrünk megint rákezdett a nótájára. Megint egy író úr került elő a peronon, mégpedig Dani, a költő, aki verses meseregényének köszönhetően került közénk, gyerekírók közé.

– Üdvözlöm, Trabisti úr! – köszöntötte Fuváros Istvánt bemutatás nélkül.

– Honnan tudad? – kérdezte tőle Edit, amikor már az ütött-kopott kisbuszban zötykölődtünk Szigliget felé.

– Nem először vagyok itt – mondta Dani, majd huncut mosollyal kérdezte: – Versenyezzünk?

Mindhárman értetlenül bámultunk.

– Na, ide kagylózzatok! A hagyomány szerint, aki elsőként látja meg a Várhegy tetején álló romot, tutira jót fog írni Sziiglieten. Jó mi? Ez garantált, nem smafu.

Persze mindannyian szívesen írtuk volna meg életünk nagy művét a nyáron, így hát Trabistván gunyoros pillantására fittyet hányva szegeztük tekintetünket a tájra.

– Ott van! – sikkantott fel Edit, de ahogy közelebb értünk, kiderült, hogy az csupán egy kidőlt-bedőlt présház.

– Látom! – kiáltottam ekkor, és valóban, mintha az út egyenesen nekivezetett volna a kicsinyke hegynek, melyen a történelmi rom trónol. – Győztem... – kezdtem volna örvendezni, amikor a vezető hatalmasat fékezett. A tragacs ideoda dülöngélt, átment a szembejövő sávba, a kerekek csikorgtak, aztán újra visszakanyarodott az út jobb felére.

– A kiskésit! – törölte meg a homlokát Trabisti. – Nézzék azt a nyüves macskát! – mutatott egy hatalmas, fekete állatra, ami cickakokban rohant át előttünk, majd fel egy út menti körtefára.

– Micsoda szerencsénk volt! – sóhajtott fel Edit.

– Neked szerencse, ha átfut előttünk egy fekete macska? – kérdezte hitetlenkedve Péter.

– Inkább az, hogy épp bőrrel megúsztuk.

– No meg az az átkozott ördögfattyá is. De ez nem szerencse dolga – húzta ki magát a sofőr.

Vajon ez a fekete macska elvitte a szerencsém? Menten elszállt a jókedvem. Hiába vettem észre elsőként a romot? Amikor azonban kiszálltam a mikrobuszból, és megláttam a szép, kukoricasárga kastélyt, újra jobb kedvre derültem. Ebben a gyönyörű palotában fogunk lakni?

– Meggyüttünk – mondta Trabisti, miután behúzta a keziféket, aztán kivette csomagjainkat az autó hátuljából, s kedélyesen terelgetett bennünket befelé. A kapualjban ínycsiklandó illat fogadott, és az intézmény vezetője, Író Dalma.

Dalma szívélyes, nagyhangú, negyven körüli nő volt. Feltűnő jelenség. Hosszú, fekete haja fürtökben omlott a vállára. A rúzsza feltűnően vörös, a kölnije feltűnően illatos, feltűnően virító virágmintás a ruhája, és feltűnően csicsás a szemüvegkerete, mintha szikrázó pillangó szállt volna az orrára.

– Látom, megjöttök a mi drága írónk! Jól utaztatok? Ugye tegeződhetünk? – kérdezte, vagy inkább közölte Dalma lehengerlően, mi meg csak kukán bólogattunk. – Mindjárt kész a finom ebéd! De előbb foglaljátok el a szobákat!

MÁSODIK FEJEZET

Író Dalma birodalma

Szobáinkat szerencsére nem rohammal vagy többhetes ostrommal kellett elfoglalnunk. A kulcsokat megkaptuk Dalmától.

– Itt, magukkal szemben lakik István – mutatott két zárt ajtóra Trabisti.

– Csak nem a Süsü, a Mirr-murr, a...

De nem hagyta, hogy István számtalan művét mind egy szálíg felsoroljam.

– Ő az, személyesen. Minden évben többször is eljön. Vidám ember, de az idén nemigen látjuk. Ki sem dugja az orrát a szobából – folytatta.

– Csak öten leszünk? – kérdezte Péter.

– Az ebédlő odalenn van, a földszinten. Tíz perc múlva jöhetnek is, ha éhesek. Úgy tudom, ma babgulyás és túrós bukta a menü – mondta Trabisti.

– Nehogy kihagyjátok az ebédet! – figyelmeztetett Dani.
– Marcsi néni és Ilcsi néni főztje után mind a tíz ujjatokat megnyalhatjátok.

– Sajnos mostan a Marcsi meg az Ilcsi nincsenek itten – mondta a sofőr. – Néhány napja úgy elővette mindkettőt a reuma, hogy a Dalmácska kénytelen volt beutaltatni őket Hévízre. Még el is fuvarozta őket ő maga.

– Azért ehető a kaja? – kérdezte Péter savanyú ábrázattal.

– Maga csak ne féltse a gyomrát! – mosolyodott el Trabisti. – Nálunk még senki sem hótt éhen. A helyettes szakácsnők legalább olyan jól főznek. Tessen csak kipróbálni! S ha nem ízlik, még mindig ott van a strand mellett a lángossütő. Na, de én már roppantul megéheztem a sok beszéd után. Megyek is.

Nem sokkal később újra összejöttünk az egyszerűen berendezett, de napfényes és barátságos ebédlőben. Egy négy személyes asztalhoz ültünk le, s az egyik szakácsnő már hozta is a gőzölgő levesestálat. Szóltanul lecsapta elénk, s már ott sem volt.

– Remélem, a főztje jobb, mint a modora! – nézett utána Dani.

– Az biztos, hogy idén nem ő lesz a Balaton szépe – jegyezte meg halkán Péter, amikor a tenyeres-talpas, krump-liorrú asszonyság hallótávolságon kívül ért.

– Jó étvágyat! – mondtam, mivel úgy korgott a gyomrom, hogy nem érdekelt sem a konyhás néni viselkedése, sem a kinézete.

– Trabisti végzett a levestel! – kiabált be ekkor a konyhába a szakácsnő, aki éppen felszolgált. – Adj ki két szép nagy buktát, Mucikám!

Erre csupa csont, kampós orrú nő dugta ki a fejét a tálaló ablakán. Olyan égimeszelő volt, hogy egészen le kellett hajolnia, hogy kilásson.

Trabisti nyájas mosollyal intett oda neki, mire a csontkollektívó egy három túrós buktával megpúpozott tányérra nyújtotta oda kolléganőjének.

– Viheted, Mucikám – mondta reszelős hangon, Trabisti felé pislogva.

Miután jól belaktunk babgulyással és buktával, szétszedtünk. Gondoltam, körülnézek egy kicsit a környéken. Író Dalma kölcsönadta a kerékpárját, s megmutatta a kikötő felé vezető utat.

Ráérősen tekertem ki a falu központjából. Nagyokat szippantottam a virágillatú levegőből, s hamarosan a vizet is megláttam jobb kéz felől. Ott csillogott a nádason túl. A tücskök ciripeltek a hőségben...

– Jaj! Aúú!

Hogy errefelé mennyi a macska! És mind fekete. És mind hatalmas. Bámulja, ahogy a bokorból kikászálódom, pedig miatta hajtottam bele. Esküszöm, vigyorgo.

– Sicc! – mondtam.

– Nyau! – felelt a macska. Bár ez a „nyau” nem adja vissza azt az undok, kárörvendő hangját.

El is ment a kedvem a kerékpározástól. Visszafordultam.

Gondoltam, az Alkotóházba visszaérve kipihenem magam egy öreg platán árnyékában, de ilyesmiről szó sem lehetett. Amint letelepedtem, energikus léptekkel felbukkant Író Dalma, és intézménye szépségeit kezdte mutogatni lelkesen.

Egy órán át tartó hablatyolásától hamarosan már zsongott a fejem.

– No, és a könyvtárunkat feltétlenül látnod kell! – mutatott egy földszinti ablakra. – Megtalálható benne minden olyan író minden műve, aki valaha nálunk vendégeskedett. Természetesen a tieid is – tette hozzá behízelt hangon.

– Aha – feleltem, de egy percig sem áltattam magam azzal, hogy Dalma elolvasta a műveinket. Meglepetésemre azonban bebizonyította, hogy tévedek.

– Nekem a Tündérbosziban az tetszik, hogy Morcz Aranka, a vén, boszorkány külsejű könyvtárosnő valójában

tündér, s csak azért öregedett és csúnyult meg, mert a gyerekek nem olvasnak – magyarázta nekem, mintha nem is én írtam volna a könyvet. – Na és, hogy a gyerekek azért ne olvassanak, mert a konyhások olvasás elleni szérumot keverték az iskolai ebédbe... Ilyet is csak egy író találhat ki – kuncogott, miközben kedélyesen hátra veregetett. Már éppen nyitottam volna a számat, hogy elmondjam: szó sincs kitalációról, de esélyem sem volt megszólalni. – Még szerencse, hogy Gutenberg leszármazottja, Jóhegyi Laci megszervezte a mentőakciót. Hehehe! Ebből is látszik, hogy a fantáziád szüleménye az egész.

– Na és a második rész, a *Klott Gatyá ne fárassz!* Az is fantasztikus – folytatta. – Milyen találó név egy tornatanárnak! Még hogy „Tornasort”! Jó, hogy az a Gyuri gyerek kiderítette, milyen jó ember a Klott tanár úr, különben az osztálynak pocsék éve lett volna. Na és a Spenót...

Itt sikerült végre közbevágnom:

– Drága Dalma! Nagyon megtisztelő, hogy olvastad a könyveimet, de most mennem kell.

– Rendben, menj csak! Biztosan megszállt az ihlet.

Erre nem mondtam semmit, nehogy újra felvegye a beszélgetés elejtett fonalát.

Azt meg semmi esetre sem akartam bevallani, hogy nem az írhatnék, hanem a menekülhetnék fogott el.

HARMADIK FEJEZET

Írni kéne

Körülnéztem a szobámban, hogy mivel is foglalhatnám el magam. Talán kicsomagolhatnék. Csakhogy nem nagyon szeretek pakolászni!

Ekkor szemembe ötlött a laptop.

Milyen érzés is ez? Persze nem fájdalmas, ha az ember szemébe ötlik valami, én mégis valami kellemetlen, lelkiismeret-furdalás félét éreztem, hiszen hagytam, hogy Dalma azt higgye, homlokon csókolt a múzsa. Hogy lelkiismeretemet megnyugtassam, bekapcsoltam a készüléket, kényelmesen elhelyezkedtem és vártam. Nem történt semmi.

Tovább vártam.

És csak vártam.

Már vagy egy fél órája ültem ott, amikor beszállt az ablakon egy légy. Tett egy kört, majd a kezemre röppent. Elhessentettem. Egy kis kör után a „h” betűn ült meg. Persze ezt sem hagyhattam. Ekkor átszállt az „e”-re. Legyintettem megint, mire ő újból vissza a „h”-ra. Onnan át az „e”-re. És így tovább.

„hehehe”

Biztosan szörptől ragacos éppen ez a két billentyű, magyaráztam meg magamnak a dolgot, de ekkor hirtelen az „i”-t választotta.

„hihihi”

ENGEM KIRÖHÖG EGY LÉGY! Ez tuti.

Dühömben lecsaptam a laptop tetejét. A légynek, a szemtelennek persze sikerült időben kereket oldania. (Jó lehet, ahogy a légy ráérősen kavargat egy csésze kávé, melyben kockacukor helyett éppen parányi kereket old fel.)

Besiettem a szobámhoz tartozó aprócska fürdőszobába, és hideg vízzel megmostam az arcom.

Jól van, csigavér! (Vajon milyen lehet a csiga vére?)

Visszamentem a szobába. Csak nem ijedek meg egy légytől?

Tudom már! Délibábot láttam. Nagy melegben, a Hortobágy felett, nem létező falu képe csapja be a vándort, vagy a sivatagban a víz illúziója. Talán a számítógépből sugárzó elektromosság is okozhat ilyesmit.

Na, ezt jól megmagyaráztam! Megnyugodva telepedtem le ismét a gép elé.

A légynek sem kellett több!

„beeeee”

Ez nem lehet igaz!

– Ebből elég! – csaptam le véglegesen a gép fedelét, s kirontottam az ajtón. Egyenesen Író Dalma karjai közé, aki mosolyogva érdeklődött, hogy elkészültem-e a mai adaggal. Válaszul csak annyit dadogtam, hogy:

– Igen, azt hiszem, kikészültem vele.

– Pompás, igazán pompás! – tapsikolt elégedetten. Szerencsére nem vette észre a nyelvbtlást. (Majd holnap neki látok az írásnak, de előtte befújok rovarirtóval. Akkor majd én mondom, hogy hehehe, meg hogy hihihhi.)

– Milyen kár – szólt utánam búcsúzóul Dalma –, hogy manapság az írók már nem használnak hagyományos írógépet. Régebben tudni lehetett, ír-e az író, hiszen kihalatszott a billentyűk kopogása...

Az épületben bóklászva azon járt az eszem, hogy milyen igaza van Dalmának. Ha még mindig írógéppel íránk, most megszámlolhatnám, hány ajtó mögött kopácsolnak.

A fejem teljesen üres volt.

Vagyis dehogyan volt üres. Csak éppen nem az volt benne, aminek kellett volna. Egy új történet helyett aggodalommal volt teli amiatt, hogy talán két héten át nem fogok papírra, vagyis képernyőre vetni egy sort sem. Micsoda szégyen lenne! Biztosan minden csukott szobaajtó mögött egy szorgos író ujjai sétálgatnak a billentyűzeten, nem pedig egy légy.

Csak akkor nyugodtam meg egy kicsit, amikor vacsora előtt fél tucát íróforma embert láttam bejönni a kapun, strandpapucsban, gumimatracokkal. (Hogy milyen formájú az író? Első ránézésre hétköznapi. Sőt, másodikra is.) Mindenki a parton töltötte a napot? Itt biztosan éjszaka szokás írni.

Vacsora után azonban szó sem lehetett írásról, Dalma ugyanis ismerkedési estet szervezett, melyen mindenkinek kötelező volt részt vennie. Olyan jól szórakoztunk, hogy az ismerkedési est ismerkedési éjszakába, majd ismerkedési hajnalba csapott át. Pirkadt, amikor szétszéledtünk.

Nem volt mit tenni, mint aludni egy jót. JÓT?!

Álmomban nem Trabisti, hanem a fekete macska vezette a mikrobuszunkat, és kárörvendő vigyorral mutatta nekünk, hogy a vár már nincs a helyén. Az autó helikopterré változott. Felreppentünk, s madártávlatból látszott, hogy teherautó méretű fekete macskák hordják szét a köveket a szélrózsa minden irányában.

Még a fülemben csengett a macskasofőr kárörvendő vihogása, amikor felriadtam.

– Hasadra süt a nap! – szólt hozzám egy hatalmas krokodil.

Akkor mégis alszom. Ha álomban macskákkal diskurálok, miért ne tehetném ugyanezt krokodilokkal?

– Hasadra süt a nap! – ismételte nevetve a krokodil, melynek hirtelenjében még egy feje nőtt. A krokodil második fejének hosszú, barna haja volt, barna szeme...

– Te jó ég! Ez lenyelte Editet, és már csak a feje lóg ki!

– Hasadra süt a nap!

Már hogy süthetne, amikor rajta fekszem... mármint nem a napon, hanem a hasamon – akartam mondani, de inkább feltápászkodtam.

– Engeded el azonnal!

– Mit? – kérdezte Edit, aki hatalmas, felfújott krokodillal a kezében állt az ajtóban.

– Ja, te vagy az?

– Én hát. Nem jössz a strandra?

Persze, hogy mentem.

Egész délelőtt fürödtünk, csak délben mentünk vissza a kastélyba. Ebéd után feltétlenül írni akartam.

– Na, finom volt a vacsora? – kérdezte Dalma ebéd után.

– Finom – néztem csodálkozva Editre.

– A ma esti író néptáncon aztán feltétlenül itt legyetek! – szólt utánunk a vezetőnő.

– Ez iszik? – kérdeztem Edittől méltatlankodva.

– Miből gondolod?

– Miért kérdezi ebéd után, hogy milyen volt a vacsora?

– Azt hitted, még csak dél van? – kacagott fel Edit. – De hiszen tizenkettőig aludtál!

– Tényleg? Na sebjaj! És ez az ír népi tánc mikor kezdődik?

– Harminc perc múlva. De szerintem nem írt mondott, hanem író.

Az esti buliig hátralévő időt bosszankodással töltöttem. Már megint kútba esett az írás. (Na, ezt nem nehéz

elképzelni. Az ember odateszi az írást a kút kávéjára, azután jön egy kis szél, s az írás mindjárt kútba is eshet. A baj csak az, hogy ehhez előbb írni kell, különben hogyan tudna kútba esni valami, ami még nincs is?)

Sejtheted, hogy a tánc, ami tényleg nem ír volt, csak írók táncolták, megint reggelig tartott, így hát ezen a napon sem írtam egy vacak sort sem.

NEGYEDIK FEJEZET

Itt láthatod, amit a nyaralás harmadik napján írtam

ÖTÖDIK FEJEZET

A negyedik nap termése

Élt egyszer a Balaton partján, egy népszerű üdülőhelyen egy gyönyörű, fiatal hölgy. Hat pár lába kecsesen vékony. Bőre fekete, mint az éjszaka. Kopasz fején zöldesen csillant a napsugár.

Egy verőfényes délelőtt, odakint a strandon, két dülledt szemével csábosan pillantott egy pohár szélén álldogáló ifjúra. A lovag nem bírt betelni a látvánnyal, s még arról is megfélekedezett, hogy lenyalja a lábaira ragadt szörpöt. A hölgy most úgy tett, mintha nem is figyelne hódolójára. Szép fejét kecsesen elfordította. Ezzel persze nem tudta megtevesztetni hódolóját, aki jól tudta, hogy összetett szemével akkor is látja, ha nem rá néz.

– Csókolom azokat a tündéri kacsóit! – szólította meg a hölgyet vakmerően az ifjú.

– Hogy merészel megszólítani?! Maga szemtelen, mint a piaci légy.

– De kérem! Hogy mondhat ilyet? Magácskára sem mernék nézni, ha nem lennék önhöz hasonlóan jó házból való döglégy.

– Ahogy elnézem, inkább gyöngé, mint a tavaszi légy – felelt a hölgy, de csak azért, hogy kéresse magát. Nagyon is tetszett neki a jóképű lovag, akit szeme sarkából (bár

a szeme teljesen kerek volt, és pompásan domborodott), tüzetesen megfigyelt.

– Ne haragudjon, amiért tolakodónak tűntem, de lenyűgöz a szépsége. Engedje meg, hogy meghívjam egy fagylaltra!

– Friss, cukrászdai fagylaltra gondolt? – kérdezte tette-tett unalommal a nő.

– Ugyan kérem! Ilyen vacakkal nem sérteném meg kegyedet – tiltakozott az udvarló. – Természetesen napon érlelt jégkrémes papírral kínálok, ha elfogadja.

– Na jó, de aztán ne olyan legyen, amiben vastag csoki-val borított pálcikás jégkrém volt, mert az alig olvad bele a csomagolásba.

– Ez magától értetődik – bólintott a gáláns lovag. – Akkor mehetünk?

– Na jó. De nehogy azt higgye, hogy engem bárki döglégy leszólíthat!

Azzal elrepültek egy eldugott szemetes irányába.

Na, mit szólsz? Kicsit furcsa? Neked bevallom: nem én írtam. Vagyis írni én írtam, ha íráson azt értjük, hogy valaki lenyomja a számítógép billentyűit. De ha az írásra, mint gondolatok kifundálására gondolsz, akkor én csak a titkárnő voltam.

Ezt a történetet ugyanis az a légy írta, aki a múltkor kiröhögött.

Amikor újra megjelent, nem volt szívem befűjni rovarirtó szerrel. Egyébként is majd megevett az unalom. Játékból lenyomtam minden billentyűt, amire rászállt. A szövegre nem is figyeltem, csupán akkor olvastam végig, amikor ő megpihent az END billentyűn. (Ezek szerint angolul is tud, hiszen az „end” azt jelenti, vége.)

Ugye érthető, hogy nem gyilkolhatok meg egy kollégát! De irigyeltem, az igaz. Neki bezzeg nem üres a feje!

HATODIK FEJEZET

Melyben megnyugszom, de csak átmenetileg

Az ötödik napon már borzasztóan nyugtalanított a lemaradásom. Tudni akartam, ki hol tart.

Dani egy versszak nem sok, annyit sem költött. (Költött helyette fagylaltra.)

Péter azt mondta, hiába is erőlködött. Vagy fáradt volt az éjszakai bulizástól, vagy elpilledt a jó kosztól. (Nem ám a kosztól! Szép tisztaság volt a kastélyban.)

Edit azt mondta, néha teljesen megfeledkezik arról, hogy miért is van itt.

Másokat nem kérdeztem meg, nehogy feltűnést keltsek.

Talán mindenki aggódott egy kicsit, mert senkinek sem volt étvágya, pedig hideg meggylevelés volt.

– Miért nem eszik a kettes asztal, Mucikám? – kiáltott oda a konyhából a kövér szakácsnő az égimeszelőnek.

– Tudja a kánya, Mucikám! – válaszolt amaz. Az asztalunkhoz lépett, belekavart a tálba, és szemrehányóan nézett végig rajtunk. – Talán nem ízlik?

– De igen, nagyon finom.

– Igazán ízletes.

– Fölséges.

– Fenomenális – mondtuk egymást túllícitálva, és azonnal kanalazni kezdtünk.

A rántott csirkét már két ránc szegezett szempár kereszt-tüzében tömtük magunkba.

– Biztosan átok ül rajtunk – viccelődött Péter keserűen.

– Már látom az újságok szalagcímeit: „A szigligeti nemal-kotóház”, meg „Szigligeten alszanak a múzsák” – mondta Dani.

– Alszanak a múzsák? – kérdezte hirtelen valaki a hátam mögött. Író Dalma volt az. – Csak nem azt akarják mondani az én drága íróim, hogy nem alkotnak?

– Ööö – feleltem erre „értelmesen”. – Ő majd megmondja – mutattam Editre.

– Ööö – mondta Edit is. – Majd ő – és Danira bökött.

– Ööö – nyögte Dani is, és kérdőn nézett Péterre.

– Én csatlakozom az előttem szólókhhoz – tárta szét a kar-ját csapatunk negyedik tagja.

Kész. Vége. Ez gáz. Sőt gázpalack – gondoltam, amikor meglepetésemre Dalma elkacagta magát.

– Értem én a tréfát, kis huncutok! Titkolózunk? Titkoló-zunk? Rendben. Annál nagyobb lesz a meglepetés a végén, igaz? – kacintott ránc, és kivitorlázott az ebédlőből.

– Hú, ezt megúsztuk! – sóhajtott nagyot Edit.

– Nincs itt szó semmiféle úszásról – tiltakozott Péter. – Szerintetek nem bűzlik itt valami?

– Aszongya, bűzlik a főztünk. Hallottad ezt, Mucikám? – szólalt meg ezúttal a hátam mögött az undok piszkafa.

Duci kolléganője cüccögve csóválta a fejét az átadóablak túloldalán.

– Ezek a konyhások garantáltan a rajongóid – heherészett Péter.

– Hogy te milyen humoros vagy – néztem rá értetlenül.

– Miért éppen az enyéme, miért nem mondjuk a Dani hódolóit?

– Mondjuk azért, mert nem az ő műveiből idézgetnek. Nem mondtak például olyasmit, hogy „hú de Maszathegyes ez az asztal”, vagy hogy „lecsöppent ide a Kecöp Benő”.

– Az igaz.

– És nem hallottad, hogy hogyan szólítják egymást?

– Mucikámnak – mondta Edit. – És akkor mi van?

– A Tündérboszorkányban szólított mindenkit így a két iskolai konyhás – magyaráztam.

– Ugye? – nézett rám diadalittasan Péter. – Nyilván olvasták.

– Ez egyértelmű – feleltem. – Bizonyára ők tehetnek arról is, hogy nem tudunk írni.

– Veled már viccelni sem lehet? Szerintem, egy kicsit begörcsöltél. Lazítanod kellene.

– Ajánlhatom a helybeli borospincéket – kacsintott Péterre Dani.

– Köszönöm, de nem iszom – hárítottam el a gyógy-módot.

Délután ismét a szobámban akartam gubbasztani, hátha történik velem valamiféle csoda, de a többiek nem hagyták. Kivonszoltak a strandra. Felesleges volt, mert hamarosan fenyegető viharfelhők kezdtek gyülekezni. Sietve felszedelődzködtünk, és az utolsó pillanatban sikerült visszaérnünk a kastélyba.

HETEDIK FEJEZET

*A vihar, mely váratlan meglepetést okoz,
pedig tudtuk, hogy esni fog*

Vacsora után megint kötelező esti programra várt bennünket Író Dalma.

Ezúttal nem bántam. Biztos voltam benne, hogy az égzen-
géstől és a süvítő széltől úgysem tudnék sem írni, sem aludni.

Karaoke-est volt. Egyik író hamisabban óbégatott a
másiknál, de legalább nem hallottuk a tomboló vihart. Edit
megmutatta a macskakörmeit, s előadásával hatalmas taps-
vihart aratott. Persze a karaokénak nem is az az értelme,
hogy a hallgatóság, hanem hogy az énekes élvezze.

Már órák óta kornyikáltunk, s éppen én kerültem megint
sorra, amikor jól kivehető vonyítás hallatszott.

– Brávó! Olyan volt, mint egy igazi kutya! – tapsolt a
közönség.

– Vaúú! – hangzott megint, de nem az én számból. A hall-
gatóság a hasát fogta a röhögéstől.

– Egy pillanat! – pattant fel Dalma. – Azonnal utánané-
zek – mondta, és kisietett. Tíz perc is beletelt, mire egy nagy
bajuszú emberrel az oldalán visszatért.

– Drága íróim! – mondta ünnepélyesen. – Engedjétek
meg, hogy bemutassam nektek a polgármester urat, Pinczés
Vincét, aki egy kérelemmel érkezett. Tessék, kedves Vince!

– Szép jó estét kívánok! – mondta a polgármester, a ruházatóból csordogáló tócsa közepén állva, s kalapját gyűrögetve. – Igen nagy kérelemmel érkeztem magukhoz. Az eső ugyanis úgy kimosta a gyerekeket a Majális dombi sátor-táborból, mint az ürgét a lyukból. Egy szó, mint száz, ez a kastély az egyetlen hely az egész faluban, ahol elszállásolhatnánk a gyerkőcöket. Csak hát attól tartok, zavarná magukat az írásban a sok zsbongó lurkó. De nem kérem hosszú időre a türelmüket, csupán reggelig. Akkor a kis zsványok már mennek is rendbe szedni a sátraikat.

– Nos, édes íróm, mit szólnak? – kérdezte negédesen Dalma. – Jöhetnek azok a kis gézengúzok?

Persze beleegyeztünk. Miért is ne jöhetnének? Úgysem ír itt senki.

Pinczés Vince köszönetet mondott és távozott, hogy megvigye a jó hírt a kapualjban várakozó gyerekeknek és tanárainak.

Kisvártatva lihegést hallottunk, majd egy kutya rontott be a terembe. Egy agár. A kutya után pedig egy egész osztálynyi didergő kamasz jött be, lökdösődve. Három felnőtt volt velük. Egy helyes, fiatal nő, egy szakállas fiatalember, aki gitártokot szorongatott a kezében, s mögöttük egy két méter magas, bajuszos, csupa izom férfi, akinek hatalmas tornacipője nyikorgott a parkettán.

Miközben az ázott társaságot figyeltem, a kutya kitartóan nyalogatta a kezemet.

– Hagyd az író nénit, Spenót! – szólt rá egy magas, helyes fiú.

– De hiszen ismerik egymást, Ignác – vélte egy jóképű, sötét hajú gyerek.

– Csókolom! – mondta egyszerre két lány. Egyformán voltak felöltözve, mint az ikrek, s mindkettőnek kék szeme volt,

de egyiküknek egyenes szőke, másikuknak göndör barna a haja.

– Ugye, megmondtam, hogy biztosan itt lesz az írónő?
– mondta a barna.

– Nem is te mondtad, hanem én – tiltakozott a szőke.

– Ne vitatkozzunk ilyen késő órán, drága hölgyeim! – csitította őket egy alacsonyabb fiú, majd szertartásosan meghajolt felém.

– De hiszen te a Jóhegyi Laci vagy! – ismertem fel az ázótt gyereket. – Szia, George! – köszöntem a sötét hajú Gyuri-nak. – Nahát, Ignác, te lassan soványabb leszel az agaradnál is, csak vállban leszel egyre izmosabb!

A két lány persze a Lengyel ikrek voltak, Sári és Dóri.

– Így vizesen alig ismerek rátok. Az egész Békés utcai ötödik dé itt táborozik?

– Itt bizony – bólintott Gyuri. – De csak három tanár van velünk.

– Látom már! A könyvtáros és magyartanár, Kedves Aranka, akit megmentettetek a nyugdíjtól és visszafiatalítottatok, az énektanárotok, Eördögh Ödön, meg persze Klott Gatty, az osztályfőnök. Vagy amióta kiderült róla, hogy milyen rendes, már nem hívjátok így?

– Dehogynem. Nem illik rá a Kálmán bácsi.

– Figyelem, figyelem! – jött be tapsikolva Író Dalma. – Mára vége a mulatozásnak. Gondoskodnunk kell a mi kis menekültjeinkről. Szerencsére vannak még üres szobáink, jut ágy mindenkinek.

Hamarosan ágyba kerültem. Fáradt voltam, mégsem jött álom a szememre. Odakint dörgött, villámlott, az eső verte a becsukott zsalugátért. Az járt a fejemben, hogy milyen furcsa véletlen, hogy így összefutok a Balatonnál a könyvem szereplőivel. Végül mégis elaludtam.

NYOLCADIK FEJEZET

*Egy esős nap, melyen nem fog történni semmi.
Vagy mégis?*

Úgy ébredtem, mint akit kicentrifugáztak. Reménykedve nyitottam ki a spalettákat, de odakint szomorú látvány tárult elém. Már nem dörgött, nem villámlott, de olyan kitartóan esett, s olyan szürke volt a világ, mintha legalábbis november lett volna.

Kedvetlenül felöltöztem és ásítózva indultam reggelizni. A folyosón a Lengyel ikrekkel találkoztam.

– Egész nap itt maradhatunk – örvendezett Sári.

– Legalább körülnézünk egy kicsit a kastélyban – tette hozzá Dóri. – Biztosan találkozunk szellemekkel, vagy találunk egy csontvázat.

– Szerinted szellemekre nem éjfélkor kell vadászni? – kérdezte ikertestvére. – Csontvázakra pedig nem vagyok kíváncsi.

– Meséljétek el nekem, ha találtok valami izgalmasat, jó?

– Feltétlenül! – nevettek.

Úgy látszik, a többiek már túl voltak a reggelin, így egyedül ültem le a rántottához és a kakaóhoz. Éppen beleharaptam a friss kiflibe, amikor Jóhegyi Laci telepedett mellém.

– Madárfütyös jó reggelt kívánok az írónőnek! Szabad lesz? – köszöntött a maga fura, régimódi, könyvekből ellesett

modorában. – Ha nem veszi tolakodásnak, megtudakolnám: mi járatban errefelé? Alkotási célból tetszett ideutazni?

– Ördögöd van – feleltem.

– Nem nagy dicsőség részemről – legyintett Gutenberg leszármazottja, akinek fantáziája képes megváltoztatni a könyvek tartalmát. A rosszból jót, a jóból még jobbat csinál, akaratán kívül is. Sokáig még csak nem is tudott erről a képességéről. – Feltételezem, ide minden író ezért jön. Szabad érdeklődnöm, hogy min tetszik éppen dolgozni?

Szomorúan néztem Lacira. Hogyan is vallhatnám be neki, hogy semmin. A nagy-nagy semmit, azt írom éppen. Inkább visszakérdeztem:

– Hogyhogy most nem olvasol? Még sosem láttalak könyv nélkül.

– Klott Gatya megígértette szerény személyemmel, hogy a táborban csupán lefekvés előtt olvasok, napközben nem. Egyébként nem hozott volna magával. Azt mondta, különben menjek nyaralni a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárba. Persze van bennem némi megértés eme elvárása iránt, de igencsak erőt kell vennem magamon, hogy képes legyek betartani ígéreteimet.

Ekkor lépett be Ignác, nyomában Spenóttal.

– Csókolom! – köszönt vidáman. – Nem jössz, Laci? George-nak van egy jó ötlete.

– Bocsánatáért esedezem, hölgyem – állt fel asztalomtól Jóhegyi Laci –, de távoznom kell.

– Menj csak!

Később a szobámban ismét csak arra vártam, hogy eszembe jusson valami. Semmi ötletem sem volt, de azért bekapcsoltam a laptopot. A légy pedig már jött is. Hagytam, lássuk, mi történik!

Megint követtem a billentyűkön, úgy, mint múltkor, amikor azt a szerelmes történetet írtuk. (Jó, tudom, ne nagyképűsködjek. Írta.)

Úgy tűnt, a megkezdett mesét folytatja:

A fiatalok jó hangulatban értek a kukához. Egyre jobban tetszettek egymásnak.

– Senki nem tud olyan kecsesen a szemetes szélére röppenni, mint kegyed – bókkolt a férfi.

– Ugyan már, ugyan! – felelt a hölgy, aki elpirult volna, ha el tud pirulni, vagy legalább lesütötte volna a szemét, ha le tudja sütni.

(Fujj, ez milyen kifejezés? Lesüti a szemét?)

– Lássuk csak, mi van itt! – javasolta a fiatalember, és beröppent a szemétkosárba. – Hmmm, van itt minden, mi szem-szájnak ingere! – kiabált fel. – Tölcséres meg poharas is. Eper, karamell, vanília.

– Imádom a karamellt! Az olyan finom ragacsos!

– Rendben! Egy karamellfagylalt rendel. Már hozom is! – hallatszott odalentről. A hölgy várakozón pillantott le, de nem látott semmit. Hosszú percek teltek el így. Kezdett nyugtalankodni.

A folyosóról gyerekkacaj és rohangálás zaja szűrődött be hozzám.

Elgondolkodtam.

Milyen jó is lenne megint erről a bandáról írni valamit! Hiszen az olvasók is szeretik őket. Most pedig itt vannak, kéznél. De mit tegyek, ha nem történik velük semmi érdekes? Azt mégsem írhatom, hogy:

„A Békés utcai ötödik dések a Balatonnál nyaraltak. Éjjel esett az eső. Reggelire kifli volt. Dél előtt is esett. Ebédre...”

Ez a kutyát sem érdekli.

Mi lenne, ha azt játszanánk, hogy itt is a két Muci néni a konyhás, akik a Boszorkányok Könyvtárellenes Szövetsége megbízásából megint olvasás elleni szérumot kevernek az ebédbe. Ez jó! Talán közben még történik is valami. Megnyugodtam.

De mi történt a légy meséjével? Mivel a nagy gondolkodásban nem figyeltem rá, nem nyomtam le helyette a billentyűket, megunta a dolgot, és faképnél hagyott. Sebaj. Majd én befejezem. Nem kell megelégednem egy rovar által összezagyvált történettel. Átolvastam az újabb részt.

Persze képtelen voltam folytatni. Még egy vacak légyemését sem tudok befejezni.

Végül szerencsére visszatért az „író”, és folytatta művét.

A hölgyike kezdett kétségbeesni. Ott toporgott a szemetes szélén, s mellső pár lábát tördelte. Aztán a középsőt.

– Hé! Hahó!

De hiszen azt sem tudom, hogy hívják – gondolta.

– Segítség!

Nem hallok odalentről egy zizzenést sem! Pedig milyen szépen indult a kapcsolatunk! Kevés ilyen szimpatikus döglégy urat ismerek... de mi ez? Jaj! Földrengés! – hüledezett a hölgy, és ijedtében felröppent. A szemetes pedig egy ideig billegett a beledobott sörösüvegtől.

A fiatalember kábultan mászott ki a szemét közül.

– Rám borult egy fagylaltos pohár, és hiába erőlködtem, nem tudtam kimászni alóla. Már azt hittem, végem, amikor földrengés jött, és sikerült kiszabadulnom.

– Nem földrengés, csak egy sörösüveg. Tudja mit? Hagyjuk azt a fagylaltot! Úgyis vigyáznom kell az alakomra!

– *Ha megengedi, majd én vigyázok rá!* – mondta az úr, és megcsókolta a hölgy hat lába közül a jobb elsőt.

Amikor lementem ebédelni, az ötödik dések vígan csivitelve kanalazták a főzeléket. Laciék két asztalt összetoltak, hogy elférjenek. Ott voltak az ikrek, Gyuri, Ignác, a hórihorgas Sanya és Laci, na meg persze a szépséges, vörös hajú Ágica. Integettek, hogy menjek oda hozzájuk. – Észrevettetek, hogy a Muci nénik a konyhások? – akartam kérdezni, de még mielőtt egy szót szólhattam volna, így köszöntöttek rötyögve:

– Itt is a Muci nénik a konyhások!

– És ti mégis megesszitek a főztjüket?! – Nekem így is jó. Ők kezdték a játékot, én csak belementem. – A végén még újra leszoktok az olvasásról!

– Nem hinném – felelt Ignác. – Reggeli után az osztály megszállta a könyvtárat, s délig mindenki csak olvasott. A rántottában tehát nem lehetett olvasás elleni szérum.

Hohó! – mondhatod most Te, kedves Olvasó. – *Honnan tud Ignác a szérumról?*

Hiszen Lacinak és az ikreknek titokban kellett tartaniuk a történetet, s egyedül George-nak mesélhették el, hogy negyedikben hogyan mentették meg a könyvtárost, Morcz Arankát a nyugdíjazástól. George persze alig akarta elhinni, hogy Kedves Aranka, ez a szép, fiatal nő egy évvel korábban még zsémbes vén banya volt. Meg kellett esküdnie, hogy senkinek sem árulja el: magyartanáruk és könyvtárosuk valójában tündér. Elég volt gondolatban megszegnies ígéretét, s büntetésből majdnem elvesztette a hallását.

Jó kérdés! Nagyon jó kérdés. De gondolkozz csak! Ugyebár a történetet megírtam a *Tündérboszorkányban* és a *Klott Gatyá ne fárassz!*-ban. Talán Te is olvastad, és

hozzád hasonlóan sok ezren. Hát éppen a Békés Utcai Általánosba járóknak ne került volna a kezükbe? Még dedikáltam is nekik. Jóhegyi Laci nagymamája például tíz Tündérboszt vett egyes-egymaga.

Persze került a könyveimből a Békés könyvtárába is. Aztán, hogy elhiszik-e az olvasók azt, ami benne áll, vagy sem, az már más lapra tartozik.

Talán éppen erre a lapra itt.

– Megyek olvasni – mondta a hórihorgas Sanya, ami régebben elő nem fordulhatott volna. Most azonban el is vonultak a könyvtárba mind a heten.

– Fortuna és Klott Gattya kegyeltje vagyok – jegyezte meg elmenőben Laci. – A tanár úr az eső miatt feloldotta a rám vonatkozó napközbeni olvasási tilalmat.

Miközben egyedül kanalaztam a tökfőzeléket, a két „Mucinénit” figyeltem. Nemcsak a kinézetük nem hasonlított a csábos babákra, beszédük sem volt kedves.

Felejsük el! Ennyi volt a játék. Nem fog itt történni semmi.

Kitartóan esett délután is. A kastélyban csend honolt. Az írók visszavonultak szobájukba, a gyerekek pedig olvastak.

Nincs itt semmiféle olvasás elleni szérum. Még játékból sem.

Már órák óta gubbasztottam a szobámban, amikor a folyosóról izgatott kiabálás hallatszott. Kinéztem az ajtón, s láttam, hogy a gyerekek könyvkupacokkal a kezükben rohagálnak.

– Ti meg mit műveltek?! – kérdeztem.

– Beázott a könyvtár. Mentjük, amit lehet – válaszolt az egyik fiú.

Siettem én is segíteni.

A könyvtárhoz érve láttam, hogy odabent nyitva vannak a hatalmas, faragott diófa könyvszekrények, s Kedves Aranka tanárnő irányítja a mentési munkálatokat. A szekrényekből csatakosan kerülnek elő a könyvek, ami nem csoda egy ilyen régi épületben, ekkora esőben. A nagy felfordulásra más írók is odajöttek. Meg persze Klott tanár úr, aki a sípjába fújt, s elrikkantotta magát:

– Csatárláncba fejlődj! – majd így szólt Arankához: – Ugye, nem haragszol, amiért a dolgodba avatkozom?

– Ugyan, Kálmán! – válaszolt Aranka, mi pedig egymás mellé álltunk. Most már sokkal gyorsabban folyhatott a mentőakció. Azért így is jó időbe telt, mire kézről kézre kiadogattuk az összes könyvet.

Mindannyian a társalgóba mentünk, hogy szemügyre vegyük a károkat.

Ott álltunk a sok ezer kötet fölött, melyek egy része siralmas állapotban volt. Az ifjúsági regények kupacai alatt pocsolják álltak, mintha bepisiltek volna.

– A gyerekkönyveknek még pelenka kell – jegyezte meg Dani, a költő.

– Jaj nekem! Végem van! Micsoda tragédia! – sápítózott valaki az ajtóban. Író Dalma volt az. Észre sem vettük, hogy mostanáig nem volt velünk. – Ó, én szerencsétlen! Oda a könyvtár! – zöttyent le egy fotelbe.

– Azért nem minden ment tönkre – vigasztalta Aranka. – Mindent kimenekítettünk a szekrényekből.

– Igen? – nézett rá értetlenül Dalma. – Miért? Vagyis hogyan?

Egy kissé furcsán viselkedett, de ez érthető. Nyilván összezavarodott a váratlan szerencsétlenségtől. De hamar összeszedte magát, s megkérdezte:

– Kinek köszönhetem meg?

– A gyerekeknek – felelt Klott Gatyá tanár úr. – És persze kolléganőmnek, aki nemcsak magyar szakos, hanem iskolai könyvtáros is.

– Vajon Garamond kolléganő hol lehet? – kérdezte Aranka. – Délelőtt még kiadta a könyveket a gyerekeknek, de most a bajban nem került elő.

– Könyvtárosunkat, Garamond Georginát váratlanul annyira gyötörni kezdte a reuma, hogy kénytelen voltam gyógyfürdőbe utaltatni – hadarta a vezetőnő.

– Őt is? – kérdezte Dani.

– Hogyhogy őt is? – nézett rá Dalma. – Ja, igen. Sajnálatosan ő már a harmadik munkatársunk, akit nélkülözünk kell.

– A reuma errefelé fertőző betegség? – kérdeztem.

– Valószínűleg a nyirkos falak teszik – mondta, azzal sarokon fordult és kopogó papucsában elsietett.

– Dalma! – szólt utána Aranka. – Nem kellene valahogy megszáritani a könyveket?

A vezetőnő azonban mintha meg sem hallotta volna.

– Szerezgetek annyi hajszáritót, amennyit csak tudtok! – mondta Aranka.

– Nem lenne egyszerűbb egy kis varázslattal? – súgta oda Laci.

– Egyszerűbb lenne, de a Tündérvkönyvtárosok Szövetsége megtiltotta, hogy varázsoljak.

– De miért? Hiszen ez butaság! – csúszott ki a számon.

– Nem annyira. Amióta ugyanis főszereplője lettem a könyvednek, mindenki állandóan azt figyeli, varázsolok-e. Sőt! A gyerekek mindenféle kéréssel jönnek hozzám. Például, hogy varázsoljam át az ellenőrzőjükben lévő rossz jegyeket ötössé, vagy hogy tegyek róla, hogy csak heti egy napot kelljen iskolába járni.

– Kár – sóhajtott Ágica. – Akkor gyertünk hajszárítót szerezni!

– Nekem van egy – ajánlottam fel a sajátomat. – Mindjárt hozom.

Mire visszatértem, az ikrek, Laci, Sanya és Ágica, meg persze Kedves Aranka ott térdeltek a könyvkupacok között, és hajszárítóval fújták az ázott lapokat.

Én is odakuporodtam közéjük, és nekiláttam. Olyan zaj volt, mint egy jól menő fodrászatban. Ahogy ott gubbasztottam, lelki szemeim előtt megjelent Író Dalma.

Milyen furcsa, hogy nem segít nekünk! – gondoltam.

A munka nem nagyon haladt, mivel a hajszárítókat gyakran ki kellett kapcsolnunk, nehogy tönkremenjenek.

A vezetónő vacsoráig sem került elő.

Még naplemente után is tovább szorgoskodott a kis társaság.

– Ahogy elnézem az időjárást, holnap sem lesz se strandolás, se sátrazás – sajnálkoztam.

– Biztos? – kérdezte Lengyel Sári.

– Attól tartok.

– Szuper! Hallottátok? – fordult a többiekhez. – Holnap is maradunk.

Ennek mindannyian nagyon örültek.

– Mi ez a lárma? – dugta be fejét a társalgó ajtaján Dalma. – Ti meg mit műveltek itt? Vagyis nahát, micsoda fantasztikus ötlet! – mondta, de a hangja nem tanúskodott túlzott örömről. – No, én nem is zavarok. További jó munkát! – azzal elviharzott.

Legalább éjfélig dolgozni akartunk, de három perc múlva hirtelen elhallgattak a hajszárítók, és kialudt a villany.

Egy ideig ott üldögéltünk tétlenül a sötétben, aztán gyilkososat játszottunk.

– Biztosan villám csapott a vezetékbe – mondta Aranka, amikor már vagy húsz perce vártunk hiába az áramra.

– De hiszen nem is villámlik – tiltakozott Dóri.

– Nem is dörög – tette hozzá Sári.

– Csupán csendben csepereg a csapadék – bólogatott buzgón Jóhegyi Laci.

– Mindegy, mitől van áramszünet, nem ülhetünk a sötétben reggelig – mondtam. Nem volt mit tenni, jó éjszakát kívántunk egymásnak, s aludni tértünk.